

Boeksignalement

Wilfred van Buuren

Frits van Someren, *Het leven van Formule 1-coureur Carel Godin de Beaufort, 1934-1964*. Uitgeverij Aprilis, Zaltbommel, 2004, 144 blz. ISBN 90 5994 058 X, 24,50 euro.

Carel Godin de Beaufort behaalde in 1962 en 1963 als eerste Nederlander punten voor het wereldkampioenschap Formule 1. Hij was in meerdere opzichten een buitenbeentje in de autosport. Door zijn postuur, met een lengte van 1 meter 97 en een gewicht dat schommelde tussen de 100 en 120 kilogram, viel de jonkheer van Maarn en Maarsbergen op tussen de andere coureurs', doorgaans kleine, gespierde mannen. Hijzelf paste net in zijn Porsche 718, maar voor zijn schoenen (maat 48) was geen plaats meer. Daarom racete hij noodgedwongen op kousenvoeten. Volgens een andere overlevering kon 'Carel'tje' op sokken de pedalen beter aanvoelen. De sokken werden overigens met stevige pleisters omwikkeld, zodat ze niet afzakten tijdens de rit.

Eind jaren vijftig ging het er in de racerij anders aan toe dan nu. Formule 1 werd vooral bevolkt door naar hedendaagse maatstaven zwaar onderbetaalde fabrieksrijders, met daarnaast een groep jonge talentvolle coureurs en enkele gentlemen-coureurs die hun eigen auto meenamen en het voor de lol deden. Godin de Beaufort behoorde tot de laatste categorie en was een van de laatste privé-rijders op het hoogste niveau. Ofschoon van adel en in de ogen van de buitenwacht puissant rijk, moest hij alle eindjes aan elkaar knopen om zijn sport te kunnen bekostigen. Het grootste deel van carrière toerde hij langs de Europese circuits in een grote Chevrolet Impala met een Venezolaans nummerbord, zodat de Nederlandse overheid geen wegenbelasting kon innen. De kostbare race-Porsche stond achter de auto op een trailer, waaronder hij twintig jerrycans had gemonteerd. Zo kon hij optimaal profiteren van de gratis benzine die op de racecircuits werd verstrekt.

Godin de Beaufort was enigszins excentriek en hield van grappen en grollen. Vermaard waren de feesten op zijn kasteel, waar stevast een van de feestgangers in de vijver werd gemieterd. Daarbij was hij een zeer gedreven coureur, die tijdens wedstrijden verstandig reed.

Toch crashte Carel Godin de Beaufort na 28 Grand Prix in 1964 tijdens de training voor de Grote Prijs van Duitsland op de Nürburgring. Hij overleed drie dagen later aan zijn verwondingen in het ziekenhuis van Düsseldorf. Hij was dertig jaar oud.

Carel Godin de Beaufort staat de laatste jaren weer in de belangstelling. Sportpaleis De Jong besteedde in een mooie t.v. uitzending uitgebreid aandacht aan de race-de jonkheer. Hans van der Klis wijdde in zijn collectieve biografie van de Nederlandse formule 1-coureurs (Dwars door de Tarzanbocht, Veen, 2003) twintig pagina's aan Godin de Beaufort. De biografie door Frits van Someren is de eerste monografie. Een boek met een hoog Pietje Bell- gehalte: veel anecdotes en veel aandacht voor de practical jokes van de geportretteerde. Over de sociale context van de racerij in die tijd en over de transitie van amateurisme naar professionalisme in de autosport had ik graag meer gelezen. Wel lekker veel fijne foto's.

